

У дні святкавання беатыфікацыі Папы Яна Паўла II прыгадваліся розныя жыццёвыя моманты, звязаныя з постаццю гэтага вялікага і святога чалавека. У памяці ўсплывалі перш за ўсё моманты масавых сустрэч з Папам. З асаблівай чуласцю ўзгадвалася апошняя пілігрымка Яна Паўла II на Радзіму ў 2002 годзе. Тады ў Кракаве, нібы прадчуваючы, што гэта апошняя сустрэча са Святым Айцом, сабралася рэкордная колькасць удзельнікаў – 2 млн. Мы, беларускія пілігрымы, радаваліся таму, што маглі падысці блізка да алтара, наблізіцца да гэтай гістарычнай постаці, маліцца разам з Ім.

Але з найбольшай удзячнасцю Богу мне ўзгадаўся момант непасрэднай сустрэчы з Бласлаўлёным, 8 чэрвеня 1999 г. у Элку (Польшча), падчас аднаго з яго падарожжаў на Радзіму. На ўрачыстай св. Імшы мы, тагачасныя беларускія семінарысты, атрымалі месца непасрэдна каля алтара. Гэта быў незабыўны момант малітвы пры самім Пантыфіку ў акружэнні кардыналаў і біскупаў. Пасля Імшы была наша кароткая сустрэча з Папам. Я памятаю ўсцёск Яго моцнай і цёплай далоні, уважлівы і лагодны позірк, характэрную задумлівую ўсмешку. Пасля агульнага развітання з Папам мы з таварышам зноў падышлі бліжэй да Пантыфіка. У той момант столькі хацелася Яму сказаць, а вырваліся толькі словы: “Ойча, чакаем у Беларусі!”. † Ян Павел II прыпыніўся, уздыхнуў і, неяк задумліва паглядзеўшы на нас, ціха сказаў: “Гродна, Гродна,... Беларусь, Беларусь.....”. У той момант адчувалася, як моцна Ён хацеў ступіць на нашу зямлю... Цяпер застаецца толькі верыць у тое, што Яго прыжыццёвая мара здзейсніцца ў бласлаўлёным заступніцтве.

Яне Паўле II, які ў моцы Духа Святога выпрасіў у Бога ласку пераменаў для сваёй Радзімы, выпрасі яе і для нас, для нашай Айчыны. Молімся разам з Табой да Бога памятнымі словамі з пачатку Твайго пантыфікату: “Няхай сыдзе Дух Твой і адновіць аблічча зямлі.... Гэтай зямлі”.